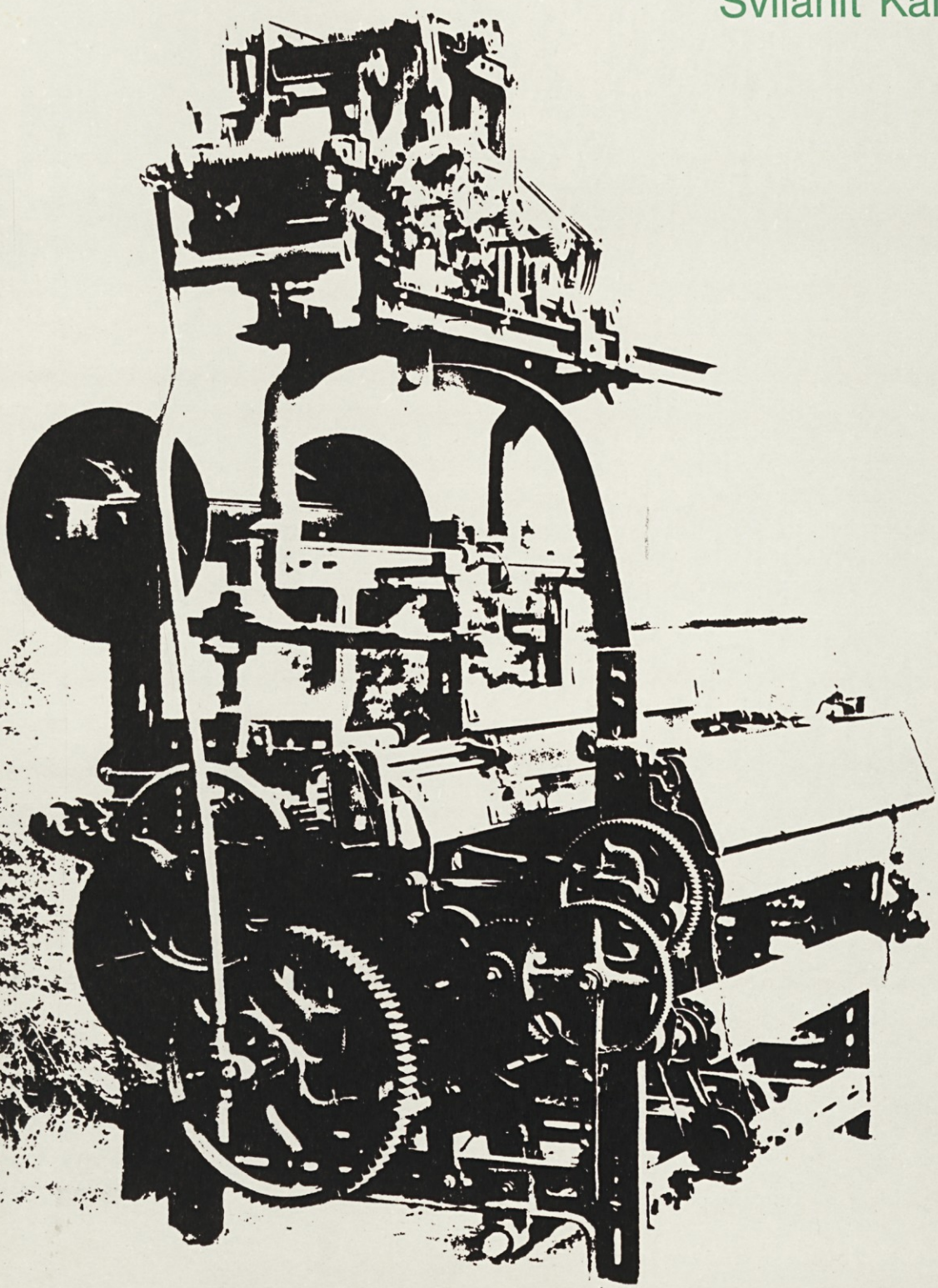

KAMNIŠKI TEKSTILEC

glasilo delovne
organizacije
Svilanit Kamnik **7-8**

Delavcem „SVILANITA“ iskrene čestitke k novi delovni zmagi in hvala vsem, ki so kakorkoli prispevali k izgradnji obeh novih objektov

Naš prispevek k napredku

**Objavljamo govor
predsednika delavskega sveta DO
ob otvoritvi proizvodnih
prostorov in upravne zgradbe**

Dovolite mi, da vas v imenu kolektiva najtopleje pozdravim. Posebno pozdravljam predstavnike družbeno političnih organizacij, predstavnike skupščine občine Kamnik, predstavnike tekstilne industrije Slovenije in Gospodarske zbornice, predstavnike delovnih kolektivov in ostale goste.

V okviru praznovanja občinskega praznika 27. julija in 30. obletnice samoupravljanja danes odpiramo nove proizvodne prostore TOZD Svila in nove delovne prostore za delavce delovne skupnosti skupnih služb z obratom družbene prehrane. Gre za naši novi, dolgo pričakovani pridobitvi, za naš nov prispevek k napredku naše družbene skupnosti. Zgodovina naše delovne organizacije je kratka, ima dobrih 32 let. Leta 1948 je bilo nacionalizirano tedanje podjetje Svilanit — tkalnica, tovarna kravat in drugega svilenega jaquardskega blaga s sedežem v Mekinjah. Zapuščina ni bila velika, pet tkalskih, 2 jaquardska in 2 previjalna stroja ter snovalo. Iz te skromne zapuščine je danes pred nami Svilanit z 800 zaposlenimi, s preko 120 tkalskimi stroji ter drugo moderno strojno opremo, 258.989,400 din skupnega prihodka, ob polletnem rezultatu poslovanja, oziroma predvidenih 502.000.000 din v celotnem letošnjem letu. Od skupnega prihodka planiramo v letošnjem letu cca 16 %-ni delež izvoza v vrednosti cca 80 milj. din. Resnično smo lahko ponosni na tak razvoj.

TOZD Svila v naši delovni organizaciji nadaljuje tradicijo, saj nosi Svilanit po njej svoje ime. Razvijala se je počasi, kajti potrebno je bilo zamenjati celotno zastarelo strojno opremo in pridobiti nove primerne proizvodne prostore, ker v dosedanjih ni bilo možno širiti in modernizirati proizvodnjo ter večati produktivnost dela. Edini izhod je bil v izgradnji novega objekta v katerem so združeni vsi proizvodni obrati, dessenatura in strokovno vodstvo.

S preselitvijo TOZD Svile v nove proizvodne obrate si je TOZD Frotir z odkupom njihovih starih proizvodnih prostorov pridobil možnosti za: povečanje kapacitet obrata konfekcije do 60 %, kar pomeni dvig od cca 12.000 kom izdelkov mesečno na 19.000 kom izdelkov mesečno skladno z razvojnimi usmeritvami TOZD Frotir; posodobitev medfaznega transporta v konfekciji frotirja v dobro večje produktivnosti, dviga kvalitete izdelkov in izboljšanja delovnih pogojev; ureditev skladiščenja gotovih konfekcijskih izdelkov in razširitev proizvodnih prostorov tkalnice, prerazporeditev v šivalnici in kontroli, kar nam ob montaži 12-tih novih Saurer stavev omogoča in zagotavlja 50 % zmanjšanje nočnega dela žena ob nezmanjšanem obsegu proizvodnje.

Proizvodnja v TOZD Svila je specifična in zahtevna ter podvržena vsakodnevnim muham, zato morajo biti artikli modni, izdelani v majhnih serijah in psetrem izboru.

Proizvodnja v tkalnici Svile je skoraj vzorčna, saj se stke vsakega vzorca le po 200 metrov in to v štirih barvnih variantah. Asortiman proizvodnje je prilagojen zahtevam jugoslovanskega tržišča, to je proizvodnji tkanine za kravate ter

ostale artikle iz svilene tkanine. Vsekakor se ne sme zane-mariti izvoz teh izdelkov na konvertibilno področje, za kar sedaj obstajajo vsi pogoji.

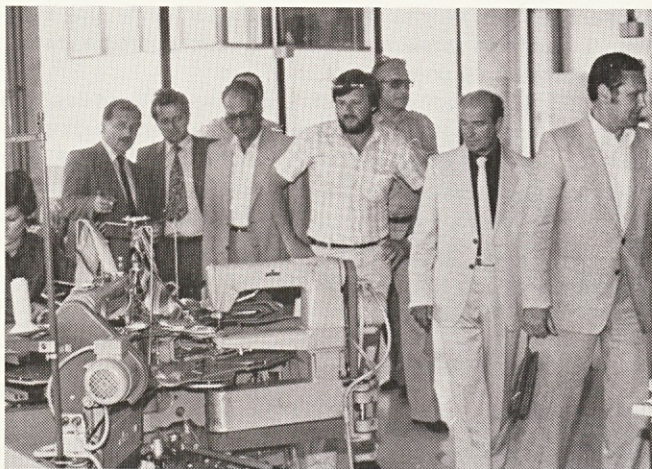
TOZD Svila je edina temeljna organizacija v Jugoslaviji, ki proizvaja kravatno tkanino, katera se v glavnem uvaža predsem iz konvertibilnega območja za dragocene devize. Nov objekt svile obsega skoraj 2300 m² proizvodne površine, za kar je bilo potrebno investirati 37.300.000 N din. V njem so sledeči prostori:

Tkalnica svile z najsodobnejšimi brezčolničnimi statvami za tkanje svilenih tkanin, snovalnica, elektronskim prebi-jalnim strojem za žakardske karte, konfekcija, vzorčna soba, dessenatura, skladišče gotovih izdelkov, skladišče surovin in embalaže ter pisarniški prostori za strokovno vodstvo. Vsi prostori so opremljeni s klima napravami. Letna proizvodnja naj bi predstavljala preko milijon kravat in ostalih svilenih izdelkov. Žal moramo omeniti, da zaradi tehničnih razlogov še ni bilo mogoče do današnje otvoritve preseliti vse strojne opreme v nove prostore. Z novo upravno zgradbo smo našim sodelavcem v delovni skupnosti skupnih služb omogočili boljše delovne pogoje, saj v starih prostorih zaradi utesnje-nosti in slabe svetlobe skoraj ni bilo več mogoče delati. Vsa naša investicijska dejavnost je bila v preteklosti usmerjena v proizvodne prostore in strojno opremo tako, da je bil zadnji čas, da zgradimo upravno zgradbo in obrat družbene prehrane. Z novim obratom družbene prehrane je omogočena primernejša prehrana, saj imajo člani kolektiva na voljo poleg toplega obroka tudi dva hladna doma pripravljena obroka. Vrednost investicije obrata družbene prehrane in upravne zgradbe v obsegu 1300 m² znaša 26.854.000 din. Skupno pa smo za oba objekta investirali 64.154.000 din od tega z 34 %-no lastno udeležbo in 66 %-no udeležbo kredi-tov.

Letos mineva 30 let samoupravljanja, 30 let kar smo uzakonili in uveljavili marksistično načelo „tovarne de-lavcem“. V naši delovni organizaciji je bil izvoljen prvi organ samoupravljanja 6. septembra 1950. To je bil delavski svet,

Predsednik delavskega sveta DO Stankovič Brane med govorom.

Gostje pri ogledu novih prostorov.

ki je štel 15 članov in je prevzel podjetje v upravljanje. Po začetnih, pionirskih težavah se je vsebina samoupravljanja poglobljala s sprejetjem raznih normativnih aktov, kateri so urejali notranje odnose v podjetju in določali njegovo gospodarsko politiko. Ena bistvenih nalog organov upravljanja je bilo izvajanje začrtane poti specializacije proizvodnje in disciplinirano gospodarsko planiranje. Sistematična ureditev notranje zakonodaje je bila izvršena z sprejetjem statuta leta 1963. Organizacija samoupravljanja se s sprejetjem tega akta ni bistveno spremenila saj je statut ohranjal institucijo delavskega sveta in upravnega odbora. Novo vsebino samoupravljanja je oblikoval statut sprejet leta 1970. S sprejetjem tega akta je bil uveden centralni delavski svet, posamezne delovne enote pa so dobile svete enot z opredeljenimi pristojnostmi. Ukinjen je bil upravni odbor in uvedeni so bili kolektivni izvršilni organi.

Zadnjo preobrazbo je samoupravljanje pričelo doživljati ob 25. obletnici obstoja tovarne. Politika samoupravljanja se danes odvija po delegatskem principu v okviru in preko samoupravnih organov, zborov delovnih ljudi in delavskih svetov temeljnih in delovne organizacije. Razvoj samoupravne organiziranosti ni dokončen, kajti potrebno ga je po-

Zanimiva razstava razvoja delovne organizacije.

glabljati v tem smislu, da pride čimbolj do izraza volja neposrednega proizvajalca. Pred nami je naloga izvajanja zakona o združenem delu. S tem se postavlja pred nas neposredna naloga sprejemanja, dopolnjevanja in izvajanja samoupravnih aktov, ki bodo v smislu določil ZZD urejali medsebojne odnose znotraj TOZD in med TOZD, delovnimi enotami in posamezniki, dohodkovne odnose in delitev sredstev za OD in skupno porabo.

Bili bi premalo samokritični, če bi bili z doseženim zadovoljni. Sprejeti družbeni dokumenti in stališča še niso uveljavljena povsod. Še mnogo truda bomo morali vložiti v razvoj samoupravnih socialističnih odnosov, predvsem pa v vseh nas vzgajati zavest, da bomo do zadnjega čutili ekonomski utrip svoje temeljne organizacije. Smo v obdobju ustalitenih prizadevanj. Vsak od nas, ki pošteno misli, je z vsem srcem za boljše gospodarjenje, za boljši jutri. Vendar želimo, da to ne bo enkratna akcija. Upamo, da bodo ti naporji stalno gibalo našega napredka, razvoja naše samoupravne socialistične skupnosti.

Dovolite, da se na koncu zahvalim vsem, ki so karkoli prispevali k izgradnji obeh novih objektov, vsem svojim delavcem pa čestitam k novi delovni zmagi.

Matija JENKO

Kako smo poslovali v prvem polletju

Poslovni rezultati letošnjega polletja so zelo ugodni, kljub velikim težavam s preskrbo surovin in ostalih reprodukcijskih materialov ter še posebej s stalno naraščajočimi stroški. Delovna organizacija je dosegla — celotni prihodek 258,98 milijonov din in je tako prekoračila plan za 18 %. Dohodek je znašal 124 milijonov din in presega plan za 31 % in v primerjavi z istim obdobjem lanskega leta za 32 %.

Realizacija proizvodnje v tkalnici je bila 100,9 %, kar je zelo pohvalno z ozirom na posledice požara, ki so bile pri-

sotne še celotno obravnavano obdobje, vendar je z veliko požrtvovalnostjo delavcev tkalnice in dodatnim delom v nočni izmeni uspelo realizirati plan proizvodnje. Tudi ostale enote v TOZD FROTIR so svoje proizvodne plane presegle z izjemo barvanja in beljenja bombažne preje zaradi pomanjkanja bombažne preje in nerealiziranih uslug beljenja preje, ki so bile predvidene za Predilnico Litija.

Realizacija prodaje v frotirju je bila presežena za 14 % in to na domačem trgu za 16 %, v izvozu pa za 4 % oziroma 7 % več kot lansko leto. Po naročilih, ki jih imamo za drugo polletje, pričakujemo še precejšen porast izvoza do konca leta.

Celotni prihodek v frotirju je za 21 % večji od plana, kljub velikemu porastu neplačane realizacije (6,75 milijona din), kar je posledica zaostrenih gospodarskih ukrepov, ki so poslabšali likvidnost kupcev; posledice pa čutimo tudi mi. Dohodek je za 39 % večji od planiranega in za 32 % večji kot v lanskem letu v tem obdobju.

Osebnih dohodkov v frotirju so za 5 % večji od planiranih in za 23 % večji kot lansko leto. So pa v glavnem vsklajeni z družbenim dogovorom, saj je prekoračitev minimalna (1,2 %). Pozitivno je na poslovanje vplivalo tudi število zaposlenih, saj je za 3 % manjše od plana. Posebno pomemben

podatek je tudi akumulacija, ki znaša cca 32.000.000 din in je za 130 % večja kot smo planirali.

Podobno kot v TOZD FROTIR so tudi v TOZD SVILA rezultati poslovanja za prvo polletje dobri. Celotni prihodek je za 5 % presežen z ozirom na plan in kar za 33 % večji od lanskega leta. Dohodek je večji za 10 % od planiranega in za 44 % večji od lanskoletnega. K dobrim rezultatom v Svili so še precej pripomogla boljša plačila s strani kupcev, saj se jim je neplačana realizacija celo znižala.

Pri ugotavljanju uspešnosti poslovanja te temeljne organizacije pa ne moremo mimo dejstva, da kljub dobrim rezultatom, ne moremo biti zadovoljni s prevelikimi zalogami krav, kar za to obdobje ni normalno.

Število zaposlenih je bilo za 10 % manjše od plana. Razporejeni osebni dohodki so za 7 % nad družbenim dogovorom in so se v primerjavi z prvim kvartalom zelo približali dogovorjeni višini.

Akumulacija znaša 2.220.000 din in je za 3 % večja kot smo planirali in za 41 % večja kot v preteklem letu. Na rezultate poslovanja v preteklem obdobju je v TOZD Svila v

precejšnji meri vplivala preselitev v nove prostore, ki je imela za posledico povečanje stroškov in motnje v proizvodnji.

Če pogledamo kakšna so predvidevanja za poslovanje do konca leta ne moremo mimo dejstva, da bodo stroški zaradi devalvacije, ko moramo plačevati prejo in ostali 'repro-material po višji ceni, veliko večji, tako da realno lahko pričakujemo manjši dohodek. V TOZD FROTIR je tudi asortiman v drugi polovici leta manj ugoden, saj je sezona emblemov, kjer imamo zelo dobro ceno, mimo. Ravno tako se precejšen del proizvodnje v drugi polovici leta dela na zalogo (plažne brisače, del izvoza, ki se pripravlja za naslednje leto), ki se bo prodajala v letu 1981.

V Svili so pogoji glede stroškov enaki, vendar imamo upanje, da se bo prodaja krav in problematika cen normalizirala in tako bi lahko pričakovali s prodajo zalog še boljše rezultate kot so bili do sedaj.

Računamo tudi na dobro prodajo nove proizvodnje rut in prtov, ki jo programiramo za bodoče.

Posebno pomembno pa je, da bi ne imeli težav s surovinami, da bi bila zagotovljena nemotena proizvodnja, ki je osnova za naše poslovne rezultate.

Peter TAJČ

Minulo je 10 let

Leto 1980 je pomembna prelomnica delovanja našega društva, saj mineva **10 let** od ustanovitve Gasilskega društva SVILANIT Kamnik. Ustanovljeno je bilo na predlog predsednika iniciativnega odbora, tov. KONDA Alojza, 6. marca 1970 leta na prvem ustanovnem občnem zboru društva. Najpomembnejša naloga, ki smo si jo takrat naložili, je bila organizacijska utrditev društva in še posebno usposabljanje njegovih članov. Predvsem pa nas je spremljala zavest, da je gasilska organizacija tudi humanega značaja, saj je naša pomoč predvsem namenjena varovanju delovne organizacije pred nesrečo; a naša pomoč se tu ne konča; ponuditi jo je potrebno komurkoli, ki je v nevarnosti ali mu grozi nevarnost. Prav občutek solidarnosti in medsebojne pomoči, nas je bodril na tistih prvih korakih pred dobrim desetletjem.

Načelo in geslo NA POMOČ ter strokovno delo, ki je v teh primerih potrebno, zahteva od gasilcev veliko dela, vaj in izpopolnjevanja v prostem času, saj ni kar tako pridobiti strokovno znanje ter spretnost ravnanja z gasilskim orodjem.

Ozrmo se v prehojeno desetletje, na tiste dneve, ki nam pričajo o tem, da je bilo naše društvo že na samem začetku zelo prizadevno in delovno. Usposobili smo žensko in moško desetino, da sta enakovredno tekmovali z desetlinami drugih gasilskih društev z daljšo tradicijo. Člani obeh desetin so naredili izpite za izprašane gasilce, trije so opravili tudi častniški tečaj z izpitom. S tem je društvo pridobilo ustrezen strokovni kader za nadaljnje delo.

Ob tovarniškem prazniku v oktobru 1971 je društvo po združenji vaji enot CZ in gasilskih društev občine Kamnik razvilo svoj društveni prapor, katerega krasi 136 spominskih žebličkov članov delovne organizacije, gasilcev in gasilskih društev. S tem praporom smo gasilci dobili priznanje za minulo delo društva in spodbudo za nadaljnje delo. V prehojenih letih je delo društva temeljilo predvsem na osnovnih vajah, ki so bile potrebne za tekmovanja, tako občinska, republiška kot tekmovanja izven naših meja. Ker se iz leta v

V novih uniformah.

leto posveča vse večja skrb požarnovarnostni preventivi, smo se pričeli usposabljati tudi za operativno delo v delovni organizaciji tako, da desetine ne bodo izurjene samo za tekmovanja, ampak tudi za gašenje požarov v tovarni.

Od ustanovitve društva do današnjih dni vedrivo v neprimerni gasilski shrambi, ki zelo otežuje naše delo. Vendar pa se bomo tudi na tem področju premaknili z mrtve točke. Današnji ukrepi samozaščite in družbeno politične tendence nam narekujejo modernizacijo tudi na tem področju. Tako se predvideva izgradnja novih prostorov za gasilsko shrambo in shrambo CZ.

Z nadaljnjim delom se bomo še bolj izpopolnjevali in s tem tvorili trden člen v verigi družbene samozaščite in ljudske obrambe, trudili se bomo, da bi bili vedno sposobni opravljati svoje naloge in dolžnosti, ki nam jih nalaga naša samoupravna in socialistična družba.

Ali se zavedamo pomembnosti njihovega dela?

Na pogovor za „okroglo mizo“ smo tokrat povabili sodelavce – člane Gasilskega društva Svilanit Kamnik. Večkrat jih srečujemo pri vajah na tovarniškem dvorišču ali zasledimo prispevek o njihovem uspešnem nastopu na tekmovanjih, zato je prav, da izvemmo nekaj več o njihovem delu v preteklem desetletju, o težavah, ki jih pestijo in njihovih načrtih ter željah v prihodnosti.

Našemu povabilu so se odzvali: **TAJČ Peter**, predsednik društva, **DOLENC Sonja**, desetar mladinske ženske desetine, **Jeglič Anton**, desetar moške desetine, **REMS Marjana**, članica ženske desetine, **BALANTIČ Andrej**, poveljnik gasilskega društva Svilanit; v razgovoru so sodelovali še direktor delovne organizacije **JENKO Matija**, predsednik konference sidnikata **PIRŠ Albin**, tajnik društva **FRANTAR Boris** in **GOLOB Alojz**, gasilec v delovni organizaciji. Razgovor sta vodila in pripravila za objavo **ZAKRAJŠEK Boris** in **SKAMEN Ivana**.

Za začetek bi bilo zanimivo slišati nekaj podatkov o članstvu in sestavi našega gasilskega društva.

Frantar Boris: V letih od 1970 do 1980 je bilo v matično knjigo IGD Svilanit Kamnik vpisanih 93 članov. Letno je

včlanjenih približno 40 članov, od tega aktivnih 30 članov v moški, ženski, članski in mladinski ženski desetini. Podatki nas peljejo k ugotovitvi, da je število članov v primerjavi s celotnim številom zaposlenih v delovni organizaciji izredno nizko in predstavlja izraženo v odstotkih le 2 procenta. Še zanimiv podatek: na ustanovnem občnem zboru leta 1970 je sodelovalo 17 članov.

Čeprav nam je znano, s čim se gasilsko društvo ukvarja, bo naše bralce prav gotovo zanimala dejavnost društva, ki letos praznuje 10. obletnico.

Tajč Peter: Že prvo leto po ustanovitvi je društvo marljivo pričelo z delom. Usposobili smo dve desetini. Skoraj vsi člani so naredili izpit za izprašanega gasilca, trije člani pa tudi častniški tečaj. Tako je društvo že na samem začetku delovanja imelo kader z zadovoljivim znanjem s področja požarnovarnostne dejavnosti. V veliko pomoč nam je bilo sodelovanje **Golob Alojza**, ki je „star“ gasilec in že vrsto let deluje v svoji KS.

Desetini sta bili usposobljeni tudi za tekmovanja in sta se enakovredno borili z ekipami drugih društev z daljšo gasilsko tradicijo. Nekajkrat smo v tovarni organizirali tečaje, zadnja leta pa posvečamo največ pozornosti požarnovarnostni preventivi in nenehnem usposabljanju novih članov društva.

Torej je društvo dosegalo v svojem dosedanem delu tudi določene uspehe. Zanimivo bi bilo slišati, kakšni so bili tui uspehi in kaj ti uspehi pomenijo v okviru občinskih in republiških meril?!

Balantič Andrej: Od ustanovitve društva aktivno sodelujemo na vseh tekmovanjih in tovrstnih prireditvah v republiki. Moram pa pripomniti, da smo aktivno delovali že pred registracijo društva. Naše delo sega nazaj v šestdeseta leta. Precej pohval in priznanj smo bili deležni od občinske ga-

KORAK SKOZI DESETLETJE

Z ustanovnega občnega zбора leta 1970.

Zaključek vaje. Tudi gasilci morajo . . .

Ob razvitju gasilskega praporja IGD Svilanit.

silske skupnosti, saj je bilo naše društvo eno redkih, ki je imelo v svojih vrstah tudi žensko desetino. Ta desetina je dosegla vedno najboljše rezultate-medtem ko se moška desetina na tekmovanjih giblje v „zlati sredini“. Žal nam fluktuacija povzroča pri delovanju društva veliko težav, saj nas stane precej truda stalno usposabljanje novih članov, po drugi strani pa nam je žal odhoda nekaterih članov in članic, ki zapuščajo iz takšnih in drugačnih vzrokov naše vrste.

Kje so vzroki visoke fluktuacije vašega članstva?

Balantič Andrej: Tudi mi se o tem večkrat sprašujemo. Vzrokov v odhodih iz DO ne moremo iskati, saj v glavnem izstopajo iz društva delavci, ki so še zaposleni v tovarni. Mislim, da je temu kriv predvsem nepravilen odnos delavcev do gasilcev; oporekajo nam, da to ni nobeno pametno delo, ko „skačemo“ po dvorišču, včasih se iz nas celo norčujejo. Jasno je, da nas takšne besede boljijo, čudi pa nas, da tudi pri vodstvenih delavcih ne najdemo prave podpore.

Mislim, da bi se morali vsi delavci zavedati pomembnosti našega dela in da delovna organizacija ne more in ne bi smela dopustiti, da bi taki vzroki povzročali tako veliko fluktuacijo.

Človek je seveda prizadet ob takšnih očitkih kot so „greš na vajo zato, da ti ni potrebno delati“ in podobno. Ustavimo se za trenutek še pri tej problematiki in prisluhnimo mnenju predsednika konference sindikata, ki je hkrati tudi delavec v enoti, v kateri je zelo veliko članov v gasilskem društvu. Kako gledajo na te stvari njegovi sodelavci in seveda kako gleda sindikat na razvoj gasilstva nasploh?

Pirš Albin: Zdi se mi, da je tovariš Balantič pravilno opredelil glavni problem fluktuacije članov društva. V naši enoti je res precej sodelavcev, ki so člani društva in velikokrat je slišati te besede „oh, že spet ta vaja“. Verjetno to ni tako

hudo mišljeno, kot izrečeno, vendar ni težko razumeti mojstra, ki planira naloge in delo za vsakega posameznika in mu takšni odhodi na vaje rušijo plan dela. Seveda bi bilo najbolje, ko bi bili tako dopro organizirani, da bi že vnaprej planirali tudi takšne odhode z dela, ki pa so po drugi strani nujni in izrednega pomena pri požarnovarnostnem delovanju. Vendar moram pripomniti, da že vrsto let opažamo neko pomanjkljivost. V primerih požara potrebne intervencije naših gasilcev skoraj ni opaziti. Menim, da bi morale biti gasilske desetine organizirane po izmenah, saj bi le tako desetina kot zaključena celota tudi uspešno posredovala pri samem gašenju in nadaljnjem odpravljanju nevarnosti požara. Zasediti je tudi, da se v to delo, ki je precej zahtevno, vključujejo tudi delavci, ki niso dovolj usposobljeni. Tako prihaja tudi do ukrepanja na „lastno pest“, ki ni vedno učinkovito. To se je konkretno pokazalo pri zadnjem požaru v tkalnici, to je že po tistem velikem uničujočem novoletnem požaru, ko pripadniki gasilskih desetin niso vedeli, kako bi ravnali z inštalacijami na klima napravi in podobno. Na tem področju bi društvo moralo poglobiti svoje delo, drugače pa menim, da je njihova aktivnost več kot vredna pohvale.

Prav je, da o razvoju gasilstva v tovarni srpegovori tudi direktor delovne organizacije; deset let dela pomeni lahko kratko ali dolgo dobo, prav zadnji požar v tkalnici pa nas je opozoril, da moramo gasilstvo razvijati še naprej, predvsem v smislu požarnovarnostne preventive in ne več toliko v tekmovalnem smislu, kot smo morda do sedaj.

Jenko Matija: Mislim, da o pomembnosti gasilskega društva v delovni organizaciji ne smemo dvomiti. Še posebno je pomembno predvsem za našo industrijo, ki je izredno podvržena požarom. Verjetno je to tudi eden od vzrokov, da smo imeli v tovarni že tako zgodaj organizirano gasilstvo, to je nekje od 60. leta dalje, vendar do leta 1970 ni bilo uradno

Predsednik DS izroča gasilski prapor.

Gasilke leta 1971.

Praktične pokazne gasilske vaje za novosprejete delavce.

Ženska desetina med vajo leta 1972.

registrirano. Menim, da je bilo vsa leta njegovo delovanje vzorno in vzgledno tudi v primerjavi z ostalimi IGD v občini. Aktivnost gasilcev naj bi se ne odražala samo na tekmovanjih in podobnih prireditvah, to naj bo le vzpodbuda za njihov vložen trud in preverjanje svojih sposobnosti. Večja pomenbnost sloni na reševanju gasilske problematike, predvsem kako bi preprečili požare, ki za našo tovarno lahko pomenijo pravo katastrofo. To nam je dokaz tudi zadnji požar v tkalnici, ki nam je povzročil zelo veliko škodo in ni veliko manjkalo, da bi zgorela cela tkalnica. Ne predstavljamo si poslovanja tovarne brez tkalnice. Prav iz tega stališča gledano, moramo podpirati in vzpodbujati člane kolektiva, da bi se v čimvečjem številu vključevali v to dejavnost. Tega je danes premalo in morali bi imeti na vsaki izmeni svojo gasilsko desetino, ki bi bila sposobna hitro in strokovno ukrepati v slučajih požara. A vidimo, da tega nimamo, zato bi bilo v bodoče potrebno vložiti še več truda in preprečevati razne govorice o nepotrebni in nepomembni delovanju gasilcev. Poleg moralne pomoči je gasilec potrebna tudi materialna pomoč, saj brez te, delovanje ni mogoče. Lahko bi dejali, da smo določena sredstva v preteklosti namenili v to dejavnost, vendar bi pri analiziranju zadostnih sredstev zagotovo prišli do odgovora, da ta pomoč ni bila zadostna. Hiter razvoj delovne organizacije je zahteval vlaganja sredstev na vsa področja poslovanja in je zato le majhen del teh pripadal razvoju gasilstva. V bodoče bomo morali nameniti več finančnih sredstev prav v razvoj, usposobljenost in opremo naših gasilskih desetin. Razgovori o novi shrambi za gasilce nas že navajajo na to, da bodo sredstva, namenjena za normalno delovanje gasilstva nujno večja.

Tov. Golob Alojz, vi že več kot leto dni opravljate naloge gasilca, zato najbolje poznate problematiko gasilstva v delovni organizaciji in nasploh to problematiko. Zanima nas, kaj se je na področju gasilstva spremenilo tekom let in kako vi ocenjujete odnos delavcev do gasilcev, o katerem smo se že pogovarjali? !

Golob Alojz: V tovarno Svilanit sem prišel 1959. leta in smo kmalu po tem že pričeli z gasilstvom. Sam sem od vsega začetka sodeloval pri tem, predvsem pa na področju preventive, to je pri pregledovanju gasilskih aparatov, poučevanju novih delavcev in podobnih delih. Seveda mi je zdaj veliko lažje, ko so moje delovne naloge prav te, ki sem jih vrsto let opravljal poleg rednega dela v enoti vzdrževanja. To mi je zdaj edina skrb in to delo rad opravljam.

Marsikaj se je spremenilo od začetka delovanja. Pridobili smo precej potrebnega orodja, aparatov je veliko več kot nekoč, od kar pa sem na delovnih nalogah gasilca se posveča večja pozornost čiščenju strojev in prostorov, posebno še v tkalnici in previjalnici. Pred nekaj dnevi mi je sodelavec v šali rekel, da sem nabavil že toliko gasilskih aparatov, da že noče več goriti.

Novo—sprejete delavce redno preventivno usposabljam, saj se mora sleherni delavec zavedati dolžnosti in znati ukrepati v primeru izbruha požara.

Res je, naše društvo ima vsa leta težave s članstvom, še posebno s članicami. Moški so še kar stalni, saj vidimo, da precej gasilcev deluje od ustanovitve pa do danes; to so že starejši delavci, ki bi jih morali razbremeniti tega dela in odgovornosti ter jih zamenjati z mlajšimi delavci, ki zaradi svoje mladosti boljše in hitreje lahko ukrepajo. Pri članicah je ošip vsako leto tako velik, da imamo vedno težave pri sestavljanju ženskih desetin. Vendar je njihov ošip razumljiv, saj se morajo dekleta po omožitvi marsikateri prostovoljni dejavnosti zaradi družinskih obveznosti odpovedati. A vseeno so tudi članice, ki so po omožitvi ali po rojstvu otroka izstopile iz društva in se ponovno, ko so otroci odrasli vrnile in stopile v naše vrste. Te članice so najbolj sposobne in čutijo tisto pravo odgovornost, ki jo nosijo kot gasilke. Imajo veselje do tega dela, to pa je tudi najpomembnejše za naše delo.

Dobro so mi poznani odnosi sodelavcev do gasilcev; ti so največji krivci veliki fluktuaciji. Človek že tako ali tako sam

Delovno predsedstvo na občnem zboru leta 1973.

Člani gasilskega društva na izpitu leta 1975.

Ženska desetina leta 1973 na občinskem tekmovanju in ...

... leta 1975 na tekmovanju v Velenju.

pri sebi večkrat premišluje, če se mu izplača še „metati te cevi po dvorišču in tekati sem ter tja“, če pa te k temu še vzpodbujajo sodelavci, potem je res težka odločitev za delo v gasilskem društvu. Mislim, da bi vsi tisti, ki nočejo sodelovati v društvu morali pustiti pri miru vse gasilce, predvsem pa nimajo nobene pravice do dajanja komentarjev o tem, ali je to potrebno ali ne.

Marjana, vi ste ena izmed najbolj zavzetih gasilk. To je čutiti tudi iz predloga izvršnega odbora društva, ki vas je predlagal za podelitev občinskega priznanja. Zanima nas, kako in na kakšen način ste se odločili za pristop v gasilsko društvo in kako gledate nasploh na razvoj gasilske ženske desetine v Svilanitu?

Marjana: V žensko desetino sem se vključila 1971. leta. V to me je nagovorila moja sestra, ki je bila že nekaj pred mano v desetini. Velikokrat je pripovedovala o delovanju društva, in tako sem se tudi sama začela zanimati za to dejavnost. Ko sem se vključila v društvo, sem spoznala, da me to delo zelo veseli, še posebno sem se veselila tekmovanj, saj smo le tako želi priznanja za naše delo in trud, ki smo ga vlagali na prenekateri vaji. Največ težav imamo pri sestavi desetine; skoraj vsako leto se pojavljajo izstopi članic iz društva, nove delavke pa je težko zainteresirati za gasilstvo. Tudi sama sem jih velikokrat prepričevala in nekajkrat mi je uspelo, da smo pridobili nove članice. Včasih so se mlade delavke raje vključevale v gasilsko društvo kot danes. Resnica je, da nam starejše sodelavke očitajo, da je gasilstvo nekaj nepotrebne in da je škoda našega letanja po dvorišču. Meni se to ne zdi tako; zdi se mi to naše „pojanje“ potrebno, rada sem hodila na vaje in še danes to z veseljem počnem.

Med nami, gasilkami in gasilci vlada dobro razumevanje, kar redno hodimo na vaje in delamo naprej, ne glede na pripombe, ki jih poslušamo od svojih sodelavcev in sodelavk.

Potrebno je opozoriti še na neko zanimivost, ko govorimo o ženskem gasilstvu. V Svilanitu imamo od preteklega leta

poleg ženske desetine še mladinsko žensko desetino. Sonja, vi ste desetar te desetine. Kako ta – po stažu mlada – desetina deluje?

Dolenc Sonja: Res je, mladinska desetina je začela z delovanjem lansko leto, največ članic nas je iz DE konfekcija frotirja, nekaj jih je iz Svile in šivalnice Frotirja. Lani smo se udeležile tudi tekmovanja, prvič in kot vedno je bil začetek težak. Imele smo hudo tremo, a vseeno je šlo, saj smo dosegle drugo mesto. To nam je pomenilo veliko vzpodbudo za naprej. Razumemo se dobro, prav tako s starejšo žensko desetino, ki so hkrati naše vzornice in učiteljice.

Kakšna je razlika med delom gasilcev v krajevni skupnosti in delovni organizaciji? Tov. Golob, bi nam hoteli o tem spregovoriti nekaj besed?

Včasih je bilo prostovoljno delo gasilcev na terenu lažje kot v industriji, saj nismo imeli na razpolago potrebnih finančnih sredstev. Delali smo na osnovi prostovoljnih prispevkov, ki so bili skromni. V industriji pa je vendarle bilo na razpolago nekaj finančnih sredstev za nabavo najbolj potrebne opreme.

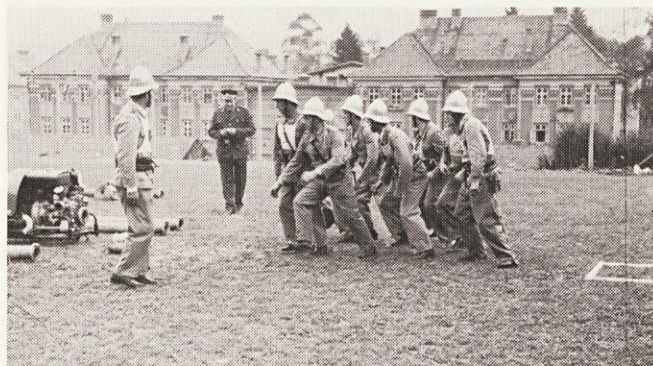
V današnjih časih, ko je vloga KS večja, delovanje na terenu ni več problematično, saj je zagotovljena organizirana pomoč družbe. Rekel bi celo lahko, da je zdaj bolje na terenu, kot v industriji in vidimo, da prostovoljna gasilska društva na terenu razpolagajo z zadovoljivo opremo, pripomočki in prostorom, medtem ko v naši tovarni nimamo niti primerne prostora in za današnje čase nesodobno opremo.

Torej so v krajevni skupnosti storjeni veliki premiki na področju gasilstva. In kakšna je naša opremljenost oz. usposobljenost gašenja požarov v Svilanitu?

Jeglič Anton: Opremljenost našega društva se je od ustanovitve do danes precej izboljšala. V začetku smo imeli samo osebno opremo, se pravi uniforme, čevlje in čelade, imeli

Združena vaja enot in gasilskih desetini iz sosednjih organizacij KS.

Štart in tekma s štoparico.

V tednu požarne varnosti smo leta 1974 organizirali gasilsko vajo.

Predaja raporta poveljnika enot CZ predsedniku odbora za SLO in DS.

smo še staro motorco, ki smo jo že leto po ustanovitvi društva zamenjali z novo, pred nekaj leti smo dobili tudi kombi in orodni voz, tako da nam ni potrebno več nositi motorke v rokah.

Očitno se je opremljenost in usposobljenost gasilskega društva boljšala od ustanovitve do danes. Vendar z današnjim stanjem v primerjavi z drugimi društvi ne moremo biti zadovoljni. Lahko bi dejali, da smo „započasneli“ pri opremljenosti in modernizaciji naše opreme. Zato je čutiti v društvu težnje po modernizaciji in nabavi nove opreme. Zanima nas, kakšni so načrti, ki jih gasilsko društvo na tem področju ima? !

Tajč Peter: Že vseh 10 let smo zelo utesnjeni v gasilsko shrambo in se že dolga leta borimo, da bi prišli do boljših prostorov, ki zdaj dušijo in zavirajo naše delo. Imamo sicer narejen idejni osnutek in določena je tudi lokacija za bodočo gasilsko shrambo. Za to bodo potrebna precejšnja materialna sredstva, vendar bo naš kolektiv moral speljati tudi to nalogo, čeprav bo potrebno seči globoko v žep. Žal, tudi gasilskega avtomobila nimamo ustrežno opremljenega, zato pri zunanjih intervencijah izgubimo veliko dragocenega časa s prelaganjem orodja, pri čemer prihaja še do poškodb tega.

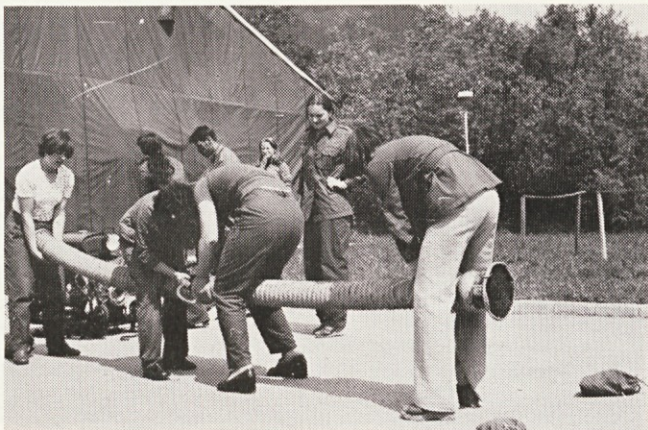
Eno sta seveda gasilska shramba in kombi, drugo pa ostala oprema, ki jo za gašenje potrebujete. Imamo te dovolj, tov. Balantič?

Balantič Andrej: Stanje se je izboljšalo, vendar nam še vedno primanjkuje precej opreme. Dihalni aparati bi bili nujno potrebni, prav tako ognjevarne obleke. Vesel sem, da bomo kmalu lahko uporabljali tudi UKV primopredajnik, ki je že v postopku nabave.

Tovariš direktor, kaj vi menite o potrebah naših gasilcev?

Varujejo nas pred „rdečim petelinom“.

Ženska desetina pri vaji „trodelnega napada“.

Jenko Matija: Z ozirom na razvoj in naraščajoče potrebe bomo morali v bodoče nameniti več sredstev in več pozornosti razvoju gasilske dejavnosti, še posebno pa boljši opremljenosti enot. Eden glavnih in najbolj perečih problemov bo rešen z novo gasilsko shrambo, za katero se že pripravljamo idejni načrt. V prihodnjih letih bo potrebno namensko določiti več sredstev za sodobnejšo opremo, kot so dihalni aparati, sodobnim, ognjevarnim oblačilom in podobno. Zavedamo se namreč, kaj predstavlja požar v naši tovarni in koliko v takšnih primerih sodobna gasilska oprema in pripomočki pomenijo.

Verjetno je izvršni odbor gasilskega društva že razpravljal o programu aktivnosti ob proslavljanju vašega jubileja. Vse naše bralce bo prav gotovo zanimalo, kakšne aktivnosti predvidevate in seveda kdaj boste imeli osrednjo proslavo ob vaši 10. obletnici?

Frantar Boris: Predvidevamo združeno vajo z ostalimi IGD in z PGD Kamnik. Ta vaja bo istočasno tudi dokaz usposobljenosti vseh enot CZ, ravno tako pa tudi dokaz, da smo sposobni v vsakem trenutku priskočiti vsakomur na pomoč. V okviru tovarniškega praznika bomo organizirali manjšo svečanost, ter podelitev priznanj delavcem, gasilcem, ki delujejo na področju gasilstva od vsega začetka pa do današnjih dni. Povabili bomo tudi društvene prijatelje, gasilce iz Tubingena, s katerimi sodelujemo od našega obiska pri f. Egerii v letu 1979.

S programom aktivnosti ob praznovanju 10-letnice GD Svilanit smo končali naš razgovor. Ne zato, ker si nebi imeli več kaj povedati. O svojih težavah, ki jih imajo, bi lahko še marsikaj povedali. Vendar naj bo ob tej priliki dovolj. Zaželeli smo jim, da bi v delovni organizaciji imeli še več posluha za njihovo delo in razvoj ter izrekli v imenu vseh nas iskrene čestitke ob desetletnem jubileju.

Moška desetina med vajo (1977).

Na svečanosti v Egeriji je visela tudi naša zastava.

Anka HUBAD

Podelitev zlate značke Croatia našim šoferjem

Skupnost zavarovanja Croatia, poslovalnica Ljubljana, je letos na dan šoferjev, 13. julija, podelila 44 poklicnim voznikom motornih vozil zavarovancev družbenega sektorja zlate značke. Med dobitniki teh priznanj so tudi štirje naši šoferji, ki so se v zadnjih petih letih, kar neprekinjeno opravljajo vozila, izkazali kot vestni vozniki, oziroma da v tem času niso z vozilom povzročali škode rizični skupnosti Croatia ter so s tem tudi vplivali na prometno varnost in gospodarno ravnanje z motornim vozilom.

Ker se podelitev teh značk na ta dan niso udeležili, so jim predstavniki zavarovalne skupnosti Croatia izročili značke ob občinskem prazniku oz. na dan slovesne otvoritve naših novih objektov dne 25. 7. 1980.

In kdo so ti dobitniki? To so Grabnar Darko, Galjot Peter, Vrankar Jože in Šmidovnik Andrej.

Jože, Andrej, Darko in Peter, najprej moje iskrene čestitke k podelitvi teh značk! Kaj vam pomenijo ta priznanja?

Peter: Prav gotovo veliko, to je zame vzpodbuda za prihodnost, da bom še naprej vestno opravljal svoje delo in zbrano presojal različne situacije na svojih vsakdanjih vožnjah.

Jože: Vendar se je nekdo spomnil nas, šoferjev! Seveda sem vesel, da po toliko letih in toliko prevoženih kilometrih dobim to priznanje.

Darko, Andrej: Prijetno sva presenečena in obenem vesela.

Koliko časa ste že poklicni voznik motornega vozila?

Jože: Izpit za poklicnega voznika sem napravil pred 33 leti v Franciji, kjer sem še pol leta vozil tovornjak; v Kamniku sem francosko dovoljenje samo zamenjal za našega in se zaposlil v KIK Kamnik. Pri Svilanitu sem od leta 1961, kjer sem takrat dobil v upravljanje staro „Prago“. S tem tovornja-

Jože,

kom sem vozil pet let, trinajst let sem bil na TAM-ovem tovornjaku, sedaj sem pa že drugo leto na Mercedesovem tovornem vozilu. Upam, da bom na tem vozilu tudi vzdržal do upokojitve.

Darko: Tudi jaz sem poklicni voznik 33 let. Začel sem na tovornjaku v Stolu. Pred dvanajstimi leti sem v Svilanitu dobil prvi kombi in prevzel dela nabavljaka.

Peter: Poklicno opravljam delo voznika C kategorije že 22 let. Na našem dostavnem vozilu sem sedaj štiri leta. Pred tem sem nekaj let vozil TAM-a.

Andrej: V Svilanitu sem dvanajsto leto, pred tem pa sem pri Transturistu vozil avtobus. Vozniški izpit za poklicnega voznika sem naredil pri vojaki, potem pa sem se zaposlil pri Viatorju kot avtomehaničar, saj sem se za ta poklic izučil. Bolj po naključju sem pri tem podjetju sedel za krmilo tovornjaka in od takrat naprej mi je krmilo kar ostalo kot poklic in življenjska opredelitev.

Česa ste pri vašem vsakdanjem delu veseli; ste imeli kak prijeten dogodek?

Peter: Vedno sem vesel, ko v tujini srečam našega človeka, počutim se kot doma in pozabim na razdaljo, ki me še ločuje od doma. Ob tem niti ne pomislim, da me še čaka dolga in tudi nevarna pot.

Andrej: Ko sem še vozil avtobus, sem doživel veliko prijetnih trenutkov. To je bilo predvsem na izletih, saj je bilo vseeno, ali smo bili doma ali v tujini. Seveda je bilo to odvis-

Andrej in

Darko ob prejemu priznanj „Zlate značke Croatia“.

no od družbe in ljudi, kako so znali ustvariti vzdušje. Veselih in prijetnih dogodkov prav gotovo ni manjkalo in jih tudi sedaj ne, ko vozim osebni avtomobil.

Rada mu verjamem, saj poznam Andreja kot veseljaka in duhoviteža, ki, četudi utrujen, hitro ustvari prijetno razpoloženje.

Jože: Teh trenutkov je precej, pa bi se ta hip težko spomnil najprijetnejšega. Mogoče je bil takrat, ko sva z Andrejem pripeljala iz Tübingena robilni avtomat za šivalnico. Jaz sem bil na nemških cestah in v Tübingenu bolj novinec, Andrej pa že „star maček“ in domač znanec pri Egeriji. Na tako dolgi vožnji v tujini kot je bila ta, je prijetno, če imaš poleg sebe domačega človeka s katerim se lahko pogovarjaš v domačem jeziku.

Darko: Prijetno je in zadovoljen sem, ko dobim potrebne materiale, ki jih iščem. Sicer je moje delo eno samo skakanje in iskanje raznih materialov.

Kaj vas jezi pri opravljanju svojega poklica?

Peter: Pri dostavah srečujem najrazličnejše ljudi in doživim marsikaj. Nekateri me pri prevzemanju blaga zmerjajo, drugi spet nočejo razložiti tovora, tako da moram včasih celo sam sprazniti avto, pa še vedno godrnjajo. Prijeten pa je občutek, ko pridem k nekaterim trgovskim podjetjem, ki prevzamejo blago s prijaznim nasmehom in primerno besedo. Primer neprimernega odnosa do nas, šoferjev je pri Menini (Šmarca), kjer sploh nočejo prevzeti pogrebne opreme. Zakaj imamo težave, mi sploh ni jasno, saj se morata pred prevozom blaga naročnik in dobavitelj o vsem dogovoriti. Neprimeren odnos in odklanjanje prevzema blaga v Menini so doživeli tudi drugi naši šoferji.

Jože: Najhujše je čakanje s tovornim vozilom, ko včasih človek sploh ne ve za vzrok čakanja. Z malo dobre volje bi bili kamioni lahko hitro razloženi ali naloženi. Pri nas tega sicer ne doživljam, saj se naši delavci kar urno obrnejo.

13 let je Jože vozil TAM-ov tovornjak, poldrugo leto pa že vozi na Mercedesovem tovornjaku.

Prepogosto čakam naložen na najrazličnejše dokumente in po nepotrebnem zgubljam dragoceni čas. Z malo več volje do dela in občutkom odgovornosti bi ta problem odpadel.

Tudi pri urejanju carinskih formalnosti so težave z dolgotrajnim čakanjem, pa še tiho moram biti in jih ne smem priganjati, ker bi bilo potem čakanje še večje.

Darko: Jezi me to, da je preskrba z materiali zelo slaba; mnogih materialov sploh ni, nekatere pa včasih iščem po bližnji okolici, po Gorenjski, pa tudi v Zagreb skočim, če smo prepričani, da ga bom tam dobil. Zdi se mi, da je bilo z mnogimi materiali še po vojni bolje, kot pa je trenutno stanje. V teh dolgih letih sem tudi spoznal, da nekatero blago dobim recimo samo enkrat ali dvakrat v letu, ker je to vezano na serijsko proizvodnjo v tovarnah, premalo pa je sinhronizirano s potrebami tržišča.

Vsi imate za seboj že vrsto let ob volanu, ste že kdaj za las ušli smrti?

Jože: Ko sem bil še v Franciji, sem s tovornjakom prečkal nezavarovan železniški prehod in za las ušel trčenju. Na cestah je vedno tako gost promet, da se nikoli ne ve, ali bo voznik prišel srečno domov, ali pa se bo znašel v bolnici.

Peter: Nam vsem se pogosto zgodi, da se moramo pri reševanju kritičnih situacij umikati na robove cestišča in voziti po bankinah. Sicer se me za zdaj še drži sreča in upam, da bo tako tudi v prihodnje.

Andrej: Ko sem bil še pri Viatorju, sem na dvorišče pripeljal prikolico; odpovedale so zavore in mene je stisnilo med prikolico in tovornjak. Lahko bi se zgodilo najhujše, še vedno pa so bile poškodbe precej hude, saj sem imel polomljena rebra, odstranili pa so mi tudi vranico.

Darko: Jaz sem že dvakrat imel močan karambol s kombijem, pa vendar nikoli po svoji krivdi. Avtomobil je bil obakrat skoraj popolnoma uničen, k sreči sem jo jaz odnesel brez posebnih poškodb.

Peter pred štirimi leti ko je dobil nov dodstavní avtomobil.

Ko bi bili spet pred odločitvijo, da izberete poklic, ali bi bili spet šofer?

Andrej: Če že ne bi bil šofer, bi gotovo opravljal kako drugo delo, ki bi bilo v tesni povezavi z avtomobili in prevozi. Vedno so me veselili avtomobili in moje življenjsko delo in poklic ne bi bil dosti drugačen, kot je danes.

Darko: Prav gotovo bi izbral drug poklic. Po tolikih letih vožnje se mi že javljajo težave s hrbtenico zaradi dolgega in neudobnega sedenja in tresenja, ki ga na cesti doživljam. Sicer pa upam, da bom ta kratek čas, kolikor bom še vozil vzdržal.

Peter: Včasih me res „prime“, da bi pustil šoferski poklic, vendar ko slaba volja mine, spet rad sedem za volan in si mislim, saj ima vsak poklic dve plati. Rad imam daljše vožnje in vedno nove kraje, in če bi ponovno izbral poklic, bi verjetno spet izbral šofersko pot.

Jože: O tem nisem dosti razmišljal, navadil sem se svojega dela in mojih „življenjskih konjičkov“. Sicer pa pravim: moram se otresti slabe volje in jeze, saj je vseeno prijetno, če

ti „konjiček“ dobro vleče in ni okvar, ko znova sedem za krmilo vozila.

Vaše želje in pričakovanja za prihodnje?

Kar vsi so v en glas povedali, da bi si želeli garaž za svoja vozila. Če ne drugače, vsaj ena naj bi bila za nujna popravila in menjave olj, seveda s potrebnim priborom. Vsaka servisna usluga je zelo draga in je res škoda, da nas visoki stroški popravil in uslug ne spodbudijo k drugemu ukrepanju. Nimajo niti prostora niti primerne obleke, da bi popravili ali oprali svoj avto.

Andrej je še dodal, da bi enkrat le rad vozil nov avto, saj že v tretje vozi star Mercedes, pri katerem so popravila kar pogosta in seveda draga.

Vsem skupaj zaželimo, da bi jih še naprej spremljala sreča za volanom, da bi bilo čim manj razbite pločevine in da bi se jim izpolnile vse izgovorjene in neizgovorjene želje.

Srečno pot, naši šoferji!

Bogo WIEGELE

Kaj delaš, ko ne delaš!?! . . .

Za petek popoldan sva se dogovorila, da se dobiva s Poldetom na njegovem domu v Mekinjah. Čeprav se pozna že nekaj let, sem razmišljal o tem, kako naj opravim nalogo: Intervju s Poldetom GOLOBOM, vodjo izmene v tkalnici frotirja, o njegovem prostem času in konjičkih.

Uvodno vprašanje je ostalo v grlu, pogovor je stekel brez težav, z vsebino, ki sem jo pričakoval: vrt, rože, hribi, narava . . .

Začel sem razmišljati o tem, kaj bom napisal iz tega pogovora: vsi, ki ga poznamo vemo, da ljubi rože in naravo, da hodi v hribe, zbira korenine in se ukvarja s fotografijo. In morda še kaj . . .

Med pogovorom mi je uspelo postaviti vprašanje:

„Kdaj in zakaj si začel hoditi v hribe?“

„Veš, v Svilanitu nas je bilo pred leti malo, zato smo posamezniki nosili vse breme njegovega razvoja. Bili so dobri in slabi časi, lepi in težki trenutki, od posameznika je bilo veliko odvisno in naredili smo, kar je bilo v naših močeh . . .

Začele so se težave z zdravjem in dr. Kirn je kriv, da sem oblezel Kamniške hribe po dolgem in počez. Njegov nasvet, naj v prostem času delam tisto, kar me veseli, me je napotil v naravo, v hribe, po napornem in živčnem delu sem našel sprostitev v naravi, v gorah“.

„Pa pravijo, da gora ni nora, da tisti je nor, ki gre gor . . . ?!“

Zaskrbelo me je, če vprašanje ni bilo le preveč zbadljivo, potolažil me je Poledetov nasmešek, ki se mu je razlezel čez obraz:

„Narava je lepa, trda in kruta. V gore hodim, da se sprostim, da ubežim iz enolične vsakdanjosti, opazujem naravo in preizkušem samega sebe. Telica se prvo leto upira iti na planino, že drugo leto pa se zgodaj spomladi ozira po sočni planinski paši. V gofe ne hodim zato, da bi beležil rekorde in

naštevati poti, ki sem jih prehodil. V naravo hodim zato, da jo opazujem in v njej uživam.

Moja pot v hribe se začne v zgodnji spomladi, ko se umakne sneg. Zima v gorah je trda. Preživijo jo le živali in rastline, ki so se prilagodile trdemu življenju, slabiči in bolehnosti ne dočakajo pomladi. Zanimivo in lepo je opazovati naravo od zgodnje pomladi do pozne jeseni.“

Obraz mu ponovno preleti nasmešek, odgovor pa mi pove, da vprašanja ni pozabil, niti zameril:

„Zastrupljen sem z naravo, s hribi, in ko se to zgodi, ne moreš iz kože. Ljubim gore, na Triglavu pa še nisem bil. V hribih ne maram gneče in s polivinilom, konzervami in tetrapaki postlanih poti. Naravo bi morali pustiti tako, kot je bila pred nami. Prijetno je v gorah srečanje s sorodno dušo in pogovor steče brez težav, pa čeprav je to velikokrat prvo in zadnje srečanje.“

Ljubiš tudi cvetje, v gorah, na okenski polici in na vrtu.

„Roža je najlepša v svojem okolju. Kaj imajo od rož tisti, ki jih natrgajo v gorah cela naročja, domov pa prinesejo šop ovenelih trav. V gorah lahko človek pri opazovanju rož spozna, kako trdo je lahko življenje in kako malo zemlje je potrebno za lep gorski cvet. Dom in vrt je pust brez rož. Ne morem si zamisliti stanovanja brez rož na okenski polici, hiše brez vrta in brez cvetlične grede. Tudi z rožami sem zastrup-

Rože mora človek vzgajati z ljubeznijo.

Fotografija kot spomin na prehojeno pot.

Ivana SKAMEN

Vedno aktualno!

Hladno jutranje vreme, ki nas spremlja na poti na delo in zgodnji, mrzli večeri nas opozarjajo, da je čas poletnih počitnic za nami. Tudi dopustom smo dali slovo; zadovoljni in manj zadovoljni premišljujemo o preživetem počitku na morju, v planinah ali nekje na deželi. Nekaj med nami je tudi takih, ki so svoj dopust preživeli kar doma in ga izkoristili za večja hišna opravila, gradnjo in podobno. Delamo računico stroškov dopusta in če zraven še prištejemo dolg spisek potrebnih šolskih potrebščin, ki so ga naši nadobudni šolarji te dni sestavili, potem si ne moremo kaj, da zaskrbljeni ne premišljujemo, da nam bo do dvanajstega v mesecu precej trda predla.

Kakorkoli že, pred nami je novo „delovno“ leto in ne izplača se trošiti novo nabranih moči za skrbi, ki se jim tako ali tako ne moremo izogniti.

Kot običajno vsako leto, bom tudi letos, skupaj z vami, naredila pregled našega dopustovanja; tokrat bom to storila z razliko od preteklih let v splošno kadrovske službi, ki je imela veliko dela, težav in problemov pri organizaciji letnega dopusta delavcev v naših počitniških domovih. Marsikatera

ljen. Rože mora človek vzgajati z ljubeznijo, potrebno pa je tudi znanje, da roža lepo uspeva, cvete in se razmnožuje. Kot človek ima tudi roža svoj način življenja, tega moraš spoznati in pravi užitek je vzgajati rožo, jo opazovati od njenega začetka rasti, do cvetenja in odmiranja.“

Med pogovorom se je na mizi nabralo lepo število fotografij: hribi, gore, živali, rože, osamljene planinske kočje.

Kaj ti pomenijo te fotografije?

„To so spomini na prehojene poti, slikam tisto, kar mi je všeč in si želim ohraniti za spomin. Ko takole pregledujem slike, podoživljam naravo, ponovno uživam. Narava se spreminja, lepa je spomladi, za fotografijo pa je najlepša jesenska igra barv. Fotografija je drag hobi, toda lepša je roža na sliki, kot ovenel cvet v vazi na mizi. Opazujem, uživam, se učim in eksperimentiram. Mislim pa, da v fotografiji ni kmalu konca.“

Kaj počneš, ko ne hodiš v hribe, ko ne vzgajaš rož, ko zunaj lije dež in pada sneg?

„Zanima te, kaj delam, ko nič ne delam? Korenina na fasadi me je zaposlila za lepo število popoldnevov, da sem jo očistil in zaščitil, da je takšna kot je. Rad se ukvarjam z obdelavo lesa, ta material odraža toplino, vsak lesen predmet v hiši mi daje domačnost in prijeten občutek. Nikoli mi ni dolgčas in nimam prostega časa, ko ne bi vedel, kaj naj počnem. Za vzgojo rastlin pa je potrebno tudi kaj prečitati . . . Nikoli mi ni dolgčas!“

Poslovia sva se. Bil je prijeten klepet, vreden razmisleka. Naravo mora človek videti, ljubiti, dojeti. Zato pa je potreben čas in Polde v številnih dnevih v naravi uživa in spoznava, da je življenje v gorah trdo in kruto, v marsičem pa drugačno od življenja v dolini. Njegov prosti čas je raznolik, dela pa tisto, kar ga veseli, v čemer uživa, spoznava ljudi in samega sebe.

pikra beseda je padla na račun njenega dela, čeprav sem mnenja, da velikokrat neopravičeno. Zraven bom vpletla tudi delo Komisije za družbeni standard, ki je v naši tovarni organizacijski nosilec letovanja. Poglejmo si njihovo delo in težave nekoliko pobliže.

Komisija in splošno kadrovska služba sta imeli letos polne roke dela: poleg že običajnega obravnavanja prijav in razporejanja delavcev v počitniške domove, preventivnega okrevanja in podobnih zadev, sta skoraj pol leta premlevali najboljše variante o takšni ponudbi malice, s katero bi bili zadovoljni tudi največji nergači. Očitno sta to nalogo odlično opravili, saj so zdaj delavci z malico v novi menzi zelo zadovoljni. Še oddahniti se ni bilo časa, ko sta se znašli pred novimi težavami, ki so jih povzročali bližajoči letni dopusti in veliko povpraševanje delavcev za preživljanje tega v Svila-nitovih počitniških domovih.

Že na začetku leta predlagane ideje, kot so bile: ukinitve najemanja privatnih sob na Rabu in izgradnja parkirnega prostora za domom, novo naročeni prikolicni IMV v Novem mestu, izdelava pravilnika, po katerem bi Komisija za družbeni standard lažje delala, so že meseca aprila dodobra okupirale komisijo in splošno kadrovske službo; zadnje še bolj, saj je bila ta zadolžena za konkretne predloge in rešitve.

Nekoliko se je zataknilo že pri izdelavi predloga novega cenika, saj takrat še niso bile znane cene uslug drugih delovnih organizacij (Tekstilindusa in Induplati). No, cenik je bil kljub temu predlagan in kasneje potrjen; mesec dni pozneje je bilo ugotovljeno, da je bil za naše delavce zelo ugoden, vsekakor pa med ostalimi delovnimi organizacijami v Kam-

niku med najugodnejšimi. Pripombe, ki so kasneje padale na račun „visokih“ cen so bile nepremišljene, saj dnevni penzion za 130,00 din v primerjavi z najcenejšo hotelsko ali privatno ponudbo okoli 250,00 din res ni visok, predvsem pa dostopen slehernemu delavcu.

Odločitev o izgradnji lastnega parkirnega prostora, nam je ponudila odlično priložnost, da smo se lahko odpovedali najemanju dragih sob pri ne preveč prijaznem privatnem podnudniku na Rabu. Precej težav je bilo pri načrtovanju dovoza na parkirni prostor, a tudi to je bilo s pomanjšanjem jedilnice rešeno. Do sem vse lepo in prav. Manj lepo in prav za osebo, ki se smatra za lastnika parcele, na kateri smo uredili parkirni prostor; sredi meseca avgusta je kar preko telefona zahtevala, da takoj umaknejo letovalci na Rabu svoje avtomobile. Resnica o tem, čigava je ta zemlja je naslednja: je Svilanitova, žal pa „nesojeni lastnik“ tega ne more preboleti in še kar naprej išče svojo pravico na sodiščih. Mi pa pravimo, da bivšega vinograda, zdajšnjega parkirnega prostora ne damo, ker je naš in pri tem bo ostalo tudi v bodoče.

Komisija je imela letos nekoliko lažje delo pri razporejanju delavcev v Svilanitove počitniške domove, saj jim je pri tem služil novospregjeti Pravilnik o razporejanju počitniških kapacitet delavcem prosilcem. Razporedila je tudi delavce v novi vikend prikolic v Vrsar. Žal prikolic ni in ni bilo, zato je morala kadrovska služba na vrat na nos iskati drugo rešitev. Našli so jo v Poreču, kjer so v Zeleni laguni za mesec dni najeli dve prikolici. Med tem časom sta novonaročeni prikolici le ugledali „luč Svilanita“, vendar ne v Vrsarju, ampak v Poreču. Z velikimi težavami jim je uspelo dobiti sicer zelo lep, a nič kaj praktičen in za letni čas preveč sončen prostor. Drugo leto mora biti boljše.

S postavitvijo prikolic na Malem Lošinju in Umagu ni bilo posebnih težav, a bile so pri razporejanju delavcev, saj se jih je prijavilo še enkrat več, kot jih je komisija lahko razporedila. Tudi hišice v Novigradu so prijazno sprejele Svilanitove goste, če izvzamemo sanitarije, v katerih še vedno ni bilo primerno gostih zaves. Ker je bilo prosilcev precej, nam je Tekstilindus odstopil, za naše dopusta željne delavce še nekaj hišic. V splošno zadovoljstvo, je bil tako dopust v Novigradu, dobro organiziran.

Da bi omogočili čim večjemu številu delavcev regresirano letovanje, smo preko naše sosede ETE rezervirali nekaj sob v počitniškem domu v Tribunju. Vendar družine, ki so letovale tam daleč na jugu, niso bile povsem zadovoljne. Naš dogovor z ETO o načinu prihoda in koriščenje dopusta, se ni ujemal z njihovim sprejemom v Tribunju. Morali bi namreč najprej v turistično agencijo, kjer naj bi jih napolnili v privatne sobe in ne v dom, kot je bilo dogovorjeno. Vročina, dolga pot, neprespana noč so izzvali od njih marsikatero jezno na račun organizacije tega letovanja. Verjetno te zmešnjave še v ETI niso predvidevali in jih zato ne moremo obdolžiti za krivce slabega razpoloženja ob prihodu v Tribunju.

Vse te počitniške zgone in nezgode, ki so doletele koristnike in organizatorje letovanja so nas jezile, vendar tudi v marsičem podučile; vsekakor pa niso vzele volje, ne enim in ne drugim, da prihodnje leto nebi znova načrtovali in koristili boljše ideje. Že zdaj se razmišlja o nabavi novih počitniških prikolic, ideja o nakupu manjše barke, ki bi popeljala dopustnike na Rabu na bližnji otok, tudi ni slaba. Izplačalo se bo potruditi, predvsem v korist delovnega človeka, ki si zasluži prijeten počitek. Izplača se, čeprav tudi na račun njegove, večkrat nepremišljene kritike.

Marinka HRIBOVŠEK

Nova kulturna pridobitev

MALEŠEVA GALERIJA

V začetku naj na kratko opišem umetnikovo življenjsko pot, ki se je za MIHA MALEŠA začela 6. 1. 1903 na Jeranovem pri Kamniku, kjer se je kot sedmi otrok rodil mlinarju in posestniku Francu Malešu in Mariji. Z osmim letom je izgubil mater, z desetim pa še očeta, s tem so se pa tudi končala srečna leta otroštva. Osnovno šolo je obiskoval v Mekinjah. Tri leta se je učil pri podobarju Francetu Tončiču v Kamniku, obiskoval je še nadaljevalno obrtno šolo, kjer ga je Maks Koželj poučeval risanje. 1919. leta se je vpisal na kiparski oddelek umetno obrtne šole v Ljubljani. Po končanem drugem letniku je odšel v Zagreb in se tam vpisal v prvi semester na slikarski oddelek. Ker s študijem tu ni bil zadovoljen, je odšel na Dunaj, kjer pa zaradi zaostrenih razmer po plebiscitu na akademijo ni bil sprejet in se je zato vpisal na privatno umetnostno šolo, katero je 1922. leta končal. Ker s programom končane šole ni bil zadovoljen, se je zaradi pomanjkanja sredstev za študij na Dunaju ponovno vpisal v

prvi semester Umetnostne akademije v Zagrebu, ponovno v slikarski oddelek, v drugem semestru se je vpisal še v kiparski oddelek, vendar se je v počitnicah zaradi hude finančne stiske vrnil k sestri v Godič. 1924. leta je odšel v Prago, kjer je bil sprejet v grafično specialko akademije likovnih umetnosti. Preživljal se je s sredstvi, ki jih je prejemal za priložnostno objavljene ilustracije v čeških časopisih in za prevajanje raznih strokovnih člankov o gospodarstvu iz slovenščine v češčino. Diplomiral je konec junija 1927. leta.

Njegov delovni opus je izredno bogat in celovit. Z izredno delavnostjo, s širjenjem kroga znanstev in prijateljev se je otrešel mladostnih težav in revščine ob vstopanju v krog umetnikov. Z delom je premostil tudi težke bolezni, kot sta jetika in infarkt. V veliko oporo mu je bila žena Olga, s katero se je poročil 1938. leta in si ustvaril družino. V delu je ostalo njegovo prvenstveno zanimanje za grafiko, kateri se je pričel posvečati že zelo zgodaj in se tako še zelo mlad vključil v slovensko likovno življenje kot ilustrator. Umetnikovo slikarstvo je pričelo naraščati po letu 1927, ko je domače slikarstvo dobilo več naklonjenosti. Višek njegovega ustvarjanja je med leti 1938 in 1944, zlasti v skupini aktov in seriji slikovitih Tivolijev. Malešovo slikarstvo si je počasi utrjevalo sloves velike kvalitete v smislu sproščene risbe in barve. Neumorna Maleševa dejavnost sega še prav v naše dni in zna predstaviti vedno kaj novega — grafike v sitotisku in tapiserije. Precej se je ukvarjal tudi s cerkvenim slikarstvom in osvajal različne tehnike stenskega slikarstva.

Umetnika je pot vodila tudi v širni svet, saj je obiskoval in razstavljal svoja dela v raznih mestih Nemčije, Italije, Francije, Belgije, Holandije, Anglije, Švice, Čehoslovaške, Španije, Avstrije . . .

Obiskal je tudi mnogo krajev širom Jugoslavije, kjer je veliko zanimivih detajlov posameznih krajev ovekovečil v

svojih delih, ki jih je potem prikazoval na številnih razstavah. Za svoja dela in razstave je prejemal tudi priznanja, n.pr. leta 1968 je prejel NAGRADO MESTA LJUBLJANE za mapo gravur Stara Ljubljana, 1977. leta je prejel PREŠERNOVO NAGRADO, 1979. leta pa je prejel ob občinskem prazniku Kamnika NAGRADO TOMA BREJCA. Opravljal je tudi razne važne funkcije in bil imenovan za častnega člana društva Exlibris Slovenije.

Ob 750-letnici mesta Kamnik je umetnik podaril svojim rojakom obsežno zbirko svojih del, 2634 po številu, kjer so zajeta dela od leta 1917 pa vse do leta 1979, v raznih tehnikah, kot so: lesorezi, linorezi, bakrorezi, jedkanice, akvartinte, litografije, gravure, litogravure, kombinirana tehnika in sitotiski, risbe s svinčnikom, tušem, ogljem, akvareli, monotipije, tempere, olja in tempere, freske, barvno stekleno okno, publikacije. Da bi ta izredno bogata in pestra zbirka dobila primeren prostor, je bila sprejeta odločitev, da se v ta namen obnovi hiša sredi mesta Kamnika. S pomočjo vseh delovnih ljudi in občanov Kamnika, ki so združevali finančna sredstva in s prispevkom Kulturne skupnosti Slovenije, je bila izvršena zahtevna adaptacija hiše na Titovem trgu št. 20. Dela so bila zaključena za letošnji občinski praznik in

25. 07. 1980 je bila svečana otvoritev Galerije, kjer so razstavljeni dela akademskega slikarja Mihe Maleša. Ob otvoritvi je razstavo zbranim občanom strokovno predstavil dr. Mirko Juteršek, otvoril pa jo je predsednik kamniške občinske skupščine ing. Slavko Ribaš. Vidno je bilo tudi umetnikovo zadovoljstvo da so njegova dela dobila primerno mesto v kraju, iz katerega izhaja in bodo zgovorno pričala o njegovem plodnem delu nam in naslednjim generacijam.

Trenutno je v galeriji razstavljena komaj tretjina poklonjenih del. Ostala dela bodo razstavljeni v določenem časovnem zaporedju. Vzoredno z razstavami Maleševih del bo potekalo dopolnjevanje dokumentacije o umetniku in o njegovem delu, s čemer bo dopolnjen tisti del programa nove galerije, ki ga posebej naglašamo kot strokovno dopolnilo o slikarju Malešu.

Pisati o razstavljenih delih je nemogoče, saj vsaka slika izpričuje umetnikova doživetja ob posameznem delu in času. Toplo priporočam, da si vsi, ki te razstave še niste videli, to čimprej ogledate in obogatite svoj pogled v likovno umetnost.

Ob zamenjavi trenutno razstavljenih del z drugimi Maleševimi deli v galeriji vas bomo seznanili.

Fotograf na obisku v našem vrtcu

Ljuba GLAZER

Moje počitniško delo

Delo, delo in še enkrat delo! Vsi ljudje na tem našem preljubem svetu delajo. Nekateri zato, ker pač morajo, drugi spet, ker jim je delo v veselje, tretji pa so čisto posebni delavci. Ti delajo zato, da spoznavajo delo in težave, s katerimi se srečujejo njihovi starši na vsakodnevnem delu za zaslužek, s katerim si priskrbijo osnovna sredstva za življenje. Mednje spadam tudi jaz. No, ravno zaradi tega sem se letos že tretjič zaposlila v tovarni Svilanit Kamnik kot sezonska delavka za delo med počitnicami. Seveda pa ni vzrok mojega dela samo spoznavanje dela v tovarni, zaradi česar sem se prvič zaposlila. Zdaj prihajam na delo zato, ker mi je pač všeč in iz leta v leto spoznavam različna dela in tudi delavce same. Prvo leto mojega počitniškega dela je potekalo v konfekciji, kjer sem imela opravka predvsem s plašči. Pravo čudo, vam povem! Počutila sem se izredno dobro. V začetku je bilo sicer nekoliko težje; treba se je bilo privaditi dela kot takega in ljudje so mi bili tuji. Toda iz dneva v dan je bilo bolj prijetno. Prav nobenega odpora nisem čutila do dela. Seveda sem se najbolj veselila dne, ko bom dobila svojo prvo plačo; plačo, ki sem si jo sama prislužila, s svojim trudom, ki sem ga vložila v storjeno delo.

Naslednje leto sem ponovno zaprosila za sprejem na delo med počitnicami. Tudi tokrat so mojo prošnjo ugodno rešili. Kot minulo leto sem tudi tokrat delala v konfekciji, a bilo je lažje. Vse delavke sem že poznala in tovarništvo je še naraslo. Proti koncu mojega dela so me premestili na oddelek drobnih izdelkov. Pa se nisem pritoževala. Delo mi je bilo všeč prav tako kot prejšnje, vzdušje med delom je bilo prijetno in kar je najvažnejše, delavci so bili z mano prijazni in rade volje so mi priskočili na pomoč, če česa nisem vedela ali znala narediti. Moje zadovoljstvo je bilo letos še večje, ko so me po rešeni prošnji dodelili za delo v splošno kadrovskem oddelku, ker sem končala prvi letnik administrativne šole. Tako sem dobila delo, primerno moji bodoči izobrazbi. In kaj sem delala? Vse. Z eno besedo povedano: vse. Kar mi je kdo rekel, sem naredila in nikoli nisem rekla: „Tega ne bom naredila.“ Sicer mi pa tudi nikoli ni nihče rekel: „To moraš narediti,“ ampak so me vedno vprašali, če bom kakšno stvar lahko naredila in če mi ni pretežko. Za storjeno delo so me vedno tudi pohvalili in se mi prijazno zahvalili.

Nikakor pa ne smem pozabiti omeniti sprejema na delo. Kaj podobnega človek res ne doživi vsak dan. Take prijaznosti in razumevanja, kot sem ga bila deležna ob začetku mojega dela oz. ob nastopu dela, še nisem nikjer doživela. Prav vsi so me sprejeli z odprtimi rokami in se najprej prijateljsko pogovorili z mano in šele nato so mi lepo in počasi razložili kako bo potekalo moje nadaljnje delo. Resnično, a skoraj neverjetno če tega ne doživiš sam. Svojim očem še sama nisem mogla verjeti, da so ti ljudje lahko tako prijazni z nekim popolnoma tujim človekom. Da, to si je vredno zapomniti. Ostalo mi bo v spominu vse, kar so zame storili sodelavci, čeprav sem bila zanje popoln tujec, ki pride delati pač zato, da bi zaslužil. Tu, v Svilanitu, sem spoznala res prave prijatelje in tovariše, za katere sem lahko prepričana, da mi bodo še kdaj pomagali, če česa ne bom vedela ali znala, ali če se bom znašla v kakršnihkoli težavah v zvezi z delom.

Na koncu pa bi se vsem sodelavcem še enkrat zahvalila za njihovo prijaznost in trud, ki so ga vložili v moje delo in za izredno razumevanje ter prijaznost.

Zadovoljna na počitniškem delu.

O VZDUŠJU V NAŠI DO

Delovno in socialno vzdušje je vrednota, ki odločujoče vpliva na poslovni uspeh neke delovne organizacije. Analiza vzdušja v delovnih organizacijah ni modni pojav, temveč resna in dragocena zadeva. Zdravniki ugotavljajo, da lahko pri nezadovoljnih delavcih nastopijo pravi bolezenski simptomi. Človek kot delavec je le samo človek. V njem so dobre lastnosti in slabosti, odvisno od dela in obravnavanja, odvisno od razpoloženja. Delavec pa je bolj razpoložen, če so njegovi odnosi s sodelavci in nadrejenimi dobri.

Januarska anketa o fluktuaciji delavcev v naši delovni organizaciji je pokazala, da so delavci na splošno zadovoljni s svojimi sodelavci (88,6 % od anketiranih), bolj mlajši, kot starejši in bolj moški kot ženske.

Z nadrejenimi delavci je zadovoljstvo relativno dobro (83 % od anketiranih je zadovoljnih z nadrejenim); bolj zadovoljni so delavci, ki so zaposleni v DO zelo kratek čas (do 1 leta) in tisti, ki so v delovni organizaciji že daljši čas (preko 10 let). Največ nezadovoljstva kažejo NK, PK in PU delavci (od 15 do 20 % od anketiranih).

ZAHVALA

Za izraženo sožalje in darovan venec ob smrti moje drage mame se vam nepozabno zahvaljujem.

Stane Marcijan

Foto arhiv

Na izletu . . .

ekskurziji in

pri počitku.

„KAMNIŠKI TEKSTILEC“ LETNIK XVIII. ŠT. 7–8
GLASILO DELOVNE ORGANIZACIJE
„SVILANIT“ KAMNIK
GLASILO UREJUJE UREDNIŠKI ODBOR:
Balantič Silvo, Huban Anka, Alenka Doplihar,
Stankovič Brane, Okorn Tomaž
Tehnični urednik: SKAMEN IVANA
Odgovorni urednik: BORIS ZAKRAJŠEK
NAKLADA: 800 IZVODOV
Tisk: Mestni muzej Idrija

VARUJMO NAŠO TOVARNO

